

сана та игла на морското пътуване. До тогава мореплавателите ги познавали пътят по слънцето, по мѣсечината и по звѣздити, а въ облачно или въ мъгливо врѣме, никакъ не знааха, на какъ да върветъ, та затова се боаха да се пуштатъ на далечно пътуване. Намагнитисаната игла за таа работа не пуштатъ у водата, както казахми по-горѣ, а праветъ една стоманева показалка съ захлупчица на срѣдата, па на надѣватъ на едно колче, забодено въ срѣдата на едно околчесто ковчеже, така, каквото показалката да може свободно да се върти на колчето. На единия край на показалката, който гледа камъ сѣверъ, пишатъ N (Nord — на български сѣверъ), а на южния S (Süd — югъ). Отъ страни ти бѣлѣжатъ истокъ и западъ. Между истокъ и сѣверъ, между истокъ и югъ, между югъ и западъ и т. н. праветъ още нѣколко дѣления, които да показоватъ посоката на сѣвероистокъ, на сѣверозападъ, на югоистокъ и т. н. И съ такъво едно просто сѣчиво люде ти се пуштатъ безъ страхъ по морето, като знаатъ, че и въ мъгливо врѣме и ноштѣ всакога могатъ да намиратъ оный пътъ, по който трѣбова да върветъ. Такъво сѣчиво се нарича *компасъ*. Съ компасъ ти Португалци ти можиха да обиколетъ Африка и да идатъ въ Индия; Колумбъ ходи все на западъ, та откри Америка, а Магеланъ, най-напрѣдъ обиколи всичката земя.

Толкова е полезно да знаемъ законите на природата и толкова голѣма полза можемъ да извлѣчемъ отъ таа малка показалка, ако умѣемъ да наблюдаваме и да прилагаме на дѣло наши ти наблюдения.